

K čemu slouží stupňování přídavných jmen a příslovčí? Lze stupňovat adjektiva „optimální“ nebo „modrý“?

Obsah

Obsah.....	1
1 Obecně zažitý pohled na stupňování (gradovací model)	1
2 Stupňování jako vyjádření relativity situace (přibližovací model)	3
2.1 „Stupňování“ nemusí stupňovat k extrému	3
2.2 Proč stupňovat „optimální“	3
3 Porovnání obou modelů chápání stupňování	4
3.1 Paralelní chápání obou modelů	4
3.2 Interpretace modelů s odlišnou mírou naplnění kvality	4
4 Příklady z praxe.....	5
4.1 Komparativ	5
4.2 Superlativ	5
4.3 Stupňování adjektiv v mediální statistice.....	6
4.4 (Ne)stupňování slov optimální a optimálně	6
5 Vynucovaná absolutnost přídavných jmen je pouze relativní.....	6
5.1 Materiál	7
5.2 Barva	7
5.3 Živý a plešatý	8
Prameny.....	8
Použitá literatura	8
Odkazy na články s podobnou tematikou	9

1 Obecně zažitý pohled na stupňování (gradovací model)

Gradace, neboli stupňování, přídavných jmen a příslovčí je v češtině často chápáno podle modelu **1<2<3 (pozitiv<komparativ<superlativ)** – nejméně je první stupeň (pozitiv), více je druhý stupeň (komparativ) a nejvíce pak třetí stupeň (superlativ).

Na základě tohoto způsobu chápání smyslu stupňování pak někteří uživatelé češtiny považují za ilegální stupňování přídavného jména „optimální“ (a příslovce „optimálně“). Protože „optimální“=„nejlepší“, takže již samo slovo optimální(ě) má v sobě zahrnuto superlativ, a tudíž není možné jej dále stupňovat. Podle Internetové jazykové příručky ÚJČ [3] je stupňování slova „optimální“ sice tolerovatelné, ale také nepotřebné a nadbytečné.

Druhý stupeň je tedy obvykle chápán jako relativní (A je lepší než B, ale není úplně nejlepší ze všech) a třetí jako absolutní (A je nejlepší ze všech).

S konstatováním relativity druhého stupně lze souhlasit. Odpovídá jí i cizí termín „komparativ“. Komparativ porovnává, tedy slouží k popisu relativního vztahu. Např. věta „Modré auto je rychlejší“ nedává smysl, pokud z kontextu nevyplyne „než kdo/co“ nebo „než bylo/bude kdy“. Pro smysluplnost použití komparativu je vždy nutné, aby příjemce sdělení věděl, s kým nebo čím autor sdělení popisovaný objekt srovnává.

Oproti tomu nelze jednoznačně tvrdit, že třetí stupeň, superlativ, je vždy absolutní. Např. věta „Gepard je nejrychlejší“ by pak nebyla pravdivá. Protože rychlejší než gepard je například proudové letadlo, raketa (vojenská či kosmická), zvuk, nebo světlo. Proto je i u superlativu

nutné znát vymezení, znát definiční obor, ve kterém se při naší komunikaci pohybujeme. Není nutné ho exaktně uvést v komunikaci, ale je nutné, aby ho příjemce sdělení znal. Jen ve velmi výjimečných případech nese superlativ opravdu absolutní sdělení („Vesmír je největší.“), v drtivé většině sdělení je nutné vymezení („Gepard je nejrychlejší vědě známé žijící suchozemské zvíře.“). Vymezení prostorové, časové, druhové, příp. další. Samotné sdělení „Sáblíková je nejlepší“ není pravdivé, protože jistě není nejlepším jevem všech dob v celém vesmíru. Je nutné znát (byť ne vždy exaktně opakovat) vymezení, že je např. nejrychlejší rychlobruslařkou v Evropě v konkrétním roce, navíc ještě třeba v konkrétní sub-disciplíně a kategorii, příp. i konkrétním závodě. Tato všechna omezení mohou platit, a přesto může být použit superlativ. Superlativ, který je mnohými chápán jako absolutní extrém, jímž obvykle není.

Takže relativita versus absolutnost sdělení se u superlativu projevuje naprosto stejně jako u komparativu (vždy platí omezení, které může být sděleno, nebo musí být alespoň obecně známo z nevyjádřeného kontextu situace). Je nutné vědět nad jakým prostorem či nad jakou množinou se komunikace odehrává, téměř vždy platí omezení (často nevyjádřené); jen výjimečně platí superlativ pro neomezený čas a prostor (celý vesmír ve všech jeho rozměrech, v nekonečném čase zpět i vpřed). Absolutně velký a starý je tedy pouze vesmír a absolutně studená je pouze absolutní nula (0 Kelvina), které ani nelze dosáhnout – vše ostatní je velké, staré, resp. studené pouze relativně. Absolutně někdo může být mrtvý či modrý, ale ne rychlý, velký, či starý.

(S výjimkou situací, kdy je sdělováno, že někdo je dostatečně rychlý, příliš starý, apod. – kdy absolutní sdělení znamená, že byla dosažena nebo překročena stanovená hranice a nějaký stav tak v rámci daných měřítek plně nastal – ale zde je použit pozitiv, nikoliv superlativ.)

Jediným významovým rozdílem, který pak zůstává mezi komparativem a superlativem, je tedy početnost exaktně porovnávaných objektů:

1. Při jednom běžci použijeme první stupeň adjektiva a konstatujeme, zda byl *rychlý*, nebo ne. Ale i zde jde o relativitu. Běžec jistě neběžel nekonečně velkou rychlostí (nebyl nekonečně, absolutně rychlý), ani nestál nulovou rychlostí. Porovnááme jej s množinou jiných běhů (např. jiní běžci ve stejný den na stejném sportovišti; nebo stejný běžec v předchozím období) nebo s požadavky. A jelikož jde o porovnání, můžeme i zde použít komparativ (je *rychlejší* než včera; je rychlejší než ostatní).
2. Při dvou běžcích (nebo při sdělení o dvou konkrétních běžcích, byť jich běželo více) lze sdělit, že jeden byl *rychlejší*, nebo pomalejší než druhý. Porovnáme vlastnosti dvou objektů za použití komparativu. Komparativ nelze použít pro porovnání různých hodnot stejných veličin (vlastností) tří a více objektů.
3. Při třech a více běžcích, doběhnuvších v různých časech, je nutné pro označení *nejrychlejšího* či *nejpomalejšího* použít superlativ. Superlativ lze v určitých případech (např. v ironii) použít i pro porovnání vlastností dvou objektů.

V tomto rozdělení užití stupňů přídavných jmen či příslovcí spočívá jediný významový rozdíl mezi jednotlivými stupni. Rozdíl ale není v absolutnosti či relativitě konstatování, protože ve všech případech jde o relativní fakt.

Pokud je nějaká vlastnost údajně absolutní ze své podstaty, již v pozitivu adjektiva (živý, mrtvý, bílý), je obvykle mluvnicky přímo zakazováno patřičné přídavné jméno (absolutní přídavné jméno) vůbec jakkoliv stupňovat.

Pokud tedy absolutní adjektiva nelze stupňovat, a absolutnost sdělení neplyne ani ze samotného natvarování relativního adjektiva do jeho superlativu, lze říci, že všechny superlativy (i komparativy) stále vyjadřují relativní sdělení, relativní vlastnost. Sdělení stále platí v relaci k něčemu.

2 Stupňování jako vyjádření relativity situace (přibližovací model)

2.1 „Stupňování“ nemusí stupňovat k extrému

Českému pojmu „stupňování“ odpovídá i přejatý termín „komparace“ [2], který doslovně znamená spíše „porovná(vá)ní“. Takže „stupňování“ není nutné chápat jen jako nástroj k postupnému gradování od téměř obvyklého až k nejextrémnějšímu, ale i jako nástroj k pouhému porovnávání, bez explicitně nutného chápání postupného růstu míry obsažení vlastnosti od pozitivu k superlativu podle modelu $1 < 2 < 3$.

Dle mého subjektivního pozorování komunikace v praxi může mít stupňování adjektiv a adverbii i jiný význam – druhý a třetí stupeň může vyjadřovat limitní přibližování se k absolutnímu stavu (a jeho nedosažení).

Když je něco lepší, tak to vůbec nemusí být dobré. Je to jen méně špatné (více dobré), než jiná varianta. Pokud dobrost (vhodnost, spolehlivost, procentuální funkčnost v čase, ...) nějakého objektu budeme vyjadřovat reálným číslem od nuly do jedné, kde 0 = „špatný“, 1 = „dobrý“, tak objekt s hodnotou 0,8 bude *lepší*, než objekt s hodnotou 0,6, ale stále ještě *nebude dobrý*. Bude sice *lepší*, ale přesto bude *horší než dobrý*.

V tomto modelu tedy jde o přibližování (obvykle k optimu, ale např. i naopak k nejhorší variantě). Platí zde, že pozitivem označujeme absolutní stav, který je větší, než kterýkoliv ze stavů, označených komparativem či superlativem. Tento model tedy lze označit **1 > 3 > 2 (pozitiv > superlativ > komparativ)**. Značně mění chápání významu (smyslu, cíle) celého stupňování, které obvykle bývá chápáno jako $3 > 2 > 1$.

S touto interpretací stupňování částečně souvisí elativ, který vypadá jako komparativ, ale označuje neúplné dosažení absolutního stavu (dle příkladu v Příruční mluvnici [1] např. *starší* člověk nemusí ještě být úplně starý, jen se tomu blíží, resp. starý je, ale sdělujeme to opatrně). Oproti komparativu ve funkci elativu se ale v praxi navíc vyskytuje i systémově podobné užívání superlativu – zvolené řešení sice není dobré, ale je ze všech realizovatelných řešení nejlepší. Je to třetí stupeň, který je ale kvalitativně slabší, než stupeň první.

„Žádné *dobré* řešení naší situace *neexistuje*. Ale *nejlepší* (z *dostupných* možností) bude, když půjdeme vlevo.“ Nejlepší řešení je tedy horší, než dobré. V daném kontextu (v praxi velmi častém) je tedy *superlativ* adjektiva „dobrý“ na stupnici míry dobrosti *níže, než jeho pozitiv*.

První stupeň je pak jako jediný **absolutní**, zatímco **třetí a druhý stupeň** jsou oba **relativní**. $1 > 3 > 2$.

2.2 Proč stupňovat „optimální“

Pokud do modelu $1 > 3 > 2$ dosadíme slovo „optimální“ (které lze chápat nejen jako synonymum slova „nejlepší“, ale také jako synonymum slova „ideální“), pak někým nenáviděné slovo „*optimálnější*“ znamená:

- „sice ne ještě optimální, ale už o něco blíže k optimu – ještě ne dobré, ale už o něco lepší, než to bylo před chvílí“

a stejně tak zatracované slovo „*nejoptimálnější*“ znamená:

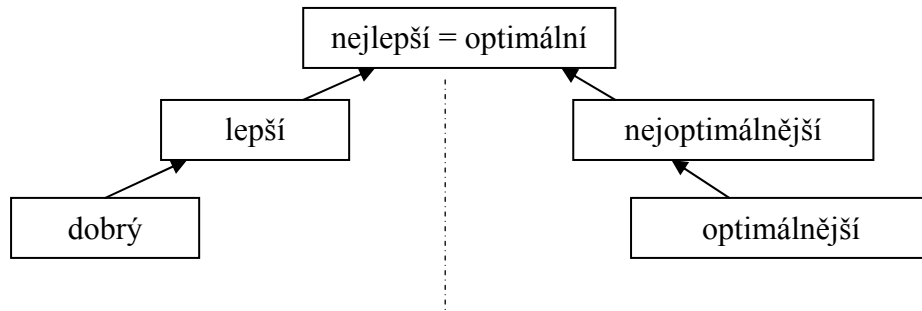
- „sice ne optimální, ale ze všech dostupných, realizovatelných možností, je k tomu optimu nejblíže – ne dobré, ale nejlepší možné“

V tomto modelu chápání stupňování je tedy nutno považovat stupňování slova „optimální“ za zcela legitimní. Optimální > nejoptimálnější > optimálnější.

3 Porovnání obou modelů chápání stupňování

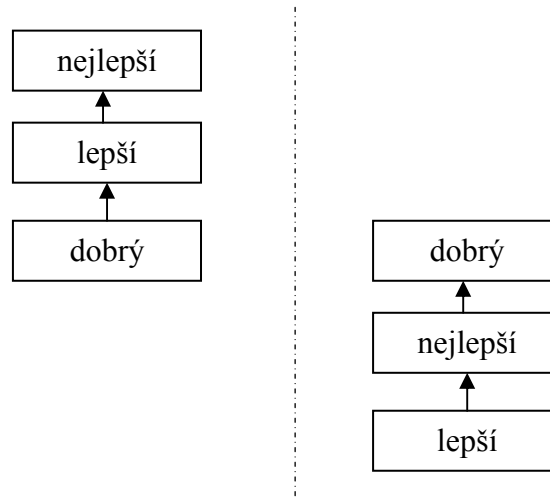
Závěrem lze konstatovat, že formálně stejné (jedno jediné) stupňování slouží dvěma různým účelům, kdy jednou jde o skutečné stupňování (gradaci k extrému) a podruhé o limitní nerealizované přibližování se k nedosaženému absolutnímu stavu.

Vlevo je klasický gradovací model $1 < 2 < 3$, vpravo přibližovací model $1 > 3 > 2$; pomyslná svislá osa znázorňuje míru naplnění kvality adjektiva:

3.2 Interpretace modelů s odlišnou mírou naplnění kvality

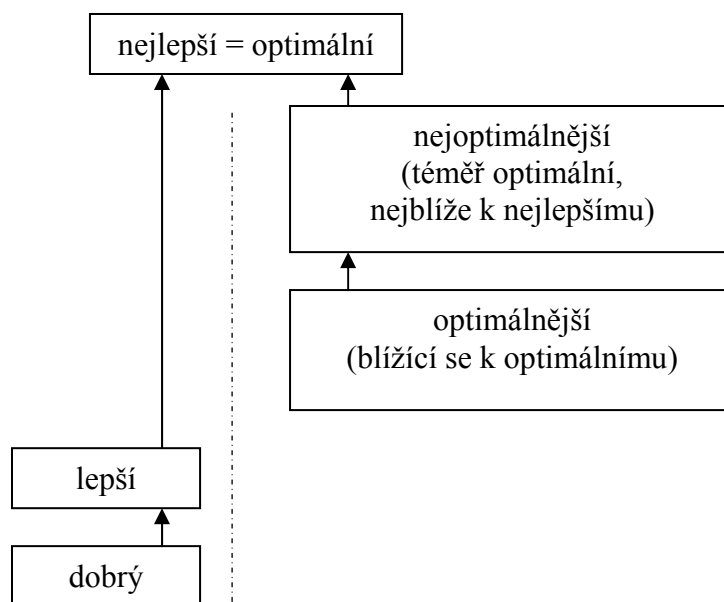
Ukázka s jediným přídavným jménem

Z grafického znázornění modelů vyplývá nejednoznačnost samotného slova „dobrý“ již v jeho pozitivu – jestliže už je něco absolutně dobré (podle pravého přibližovacího modelu $1 > 3 > 2$), s mírou naplnění 1,0 (100%), pak si lze těžko představit smysl slov lepší a nejlepší podle levého gradovacího modelu $1 < 2 < 3$.

V praxi jsou užívány oba modely – neměly by ale být užívány oba současně, v těsné blízkosti, v jednom sdělení, protože komparativ a superlativ mají v každém z modelů jiný vztah k pozitivu.

Zvláštní případ – slovo „optimální“ ve významu „nejlepší“

Toto grafické znázornění má za cíl pomoci obhájit smysl stupňování slova „optimální“.

4 Příklady z praxe

Následují praktické příklady pro podporu modelu 1>3>2, podle kterého komparativ a superlativ mohou představovat menší míru naplnění, než pozitiv.

4.1 Komparativ

Vyšší>vysoký?

Podle obecných pravidel je „vyšší“ více než „vysoký“.

Ale v praxi je *vysoká škola* více než *vyšší odborná škola*. Slovo „odborná“ nemá na porovnávání vliv, protože i VŠ je odborná – narozdíl od ZŠ či gymnázia je již nějak konkrétně zaměřená.

Vyšší škola je jen vyšší, ale ještě ne zcela vysoká (ale už je k vysoké blíže, než škola střední nebo mateřská).

Elativ

Následující příklady obsahují elativ, ale současně podporují přibližovací model chápání stupňování:

- „Větší množství neznámé látky“ – Znamená sice ne velké, ale ani ne malé.
- „Seděl jsem v přednější řadě lavic“ – V posluchárně, kde byly tři řady lavic, z nichž první vždy zůstala prázdná, znamená sezení v nejpřednější z obsazených lavic (ta lavice ale nebyla zcela přední) – zde tedy popisovaná druhá lavice byla přednější než lavice třetí, ale přitom byla méně přední, než ta úplně přední první. Dochází zde ke kolizi definice množiny porovnávaných objektů (je směřována pozice v rámci celé učebny a v rámci obsazených lavic), a právě proto je použito stupňování v přibližovacím modelu.

4.2 Superlativ

„Nejvyšší (dostupný) žebřík stále není (dost) vysoký.“

- Nejextrémnější superlativ (nejvyšší dostupný) označuje stav nejbliže k požadovanému absolutnímu (dostatečně vysoký). „Nejoptimálnější“ znamená „nejbliže k optimálnímu“.

4.3 Stupňování adjektiv v mediální statistice

Možnosti formulace výsledků statistiky o anketě či hlasování:

- *Velká* část respondentů souhlasí
 - nutno interpretovat subjektivně – může to být např. 40% nebo 80%
 - „velká“ je relativní pojem, ve vztahu k očekávání nebo k potřebě (v referendu)
- *Větší* část respondentů souhlasí
 - **více než 50%**
 - pravděpodobně byly jen 2 možnosti
- *Největší* část respondentů souhlasí
 - byly nejméně tři možnosti (vč. „zdržel se hlasování“, pokud je zdrživší se respondent stále ještě považován za respondenta)
 - souhlasí část, která je větší, než každá ostatní
 - tedy **více než 33,3%**
 - při 4 možnostech už je to více než 25%, při pěti více než 20%, ...

Zde je zjevné, že superlativ označuje menší část respondentů (míru kvality), než komparativ. Tím je narušen i výše vytvořený přibližovací model, protože platí **3<2 (superlativ < komparativ) !**

Pozitiv má přitom vůči komparativu a superlativu nedefinovaný vztah – může znamenat menší i větší míru.

4.4 (Ne)stupňování slov optimální a optimálně

Podle Google.com[4, 5] se slovo „optimálnější“ vyskytuje na asi 3 050 stránkách a „nejoptimálnější“ na asi 20 800 stránkách.

Je ale nutné mít v patrnosti, že část výsledku je tvořena články kritizujícími stupňování slova „optimální“, takže tyto počty nelze interpretovat jako množství stránek, které komparativ a superlativ od slova „optimální“ používají.

Problematika (ne)stupňování slova „optimální“ je řešena v mnoha člancích – po hledání fráze „optimální stupňování“ v Googlu [6] je nalezeno asi 3 570 stránek, ale mnoho z nich se zabývá zcela jinými tématy a kombinaci těchto dvou slov obsahuje z jiných než jazykovědných důvodů.

Různé názory (a argumenty) na (ne)stupňování slov optimální a optimálně lze nalézt v níže odkazovaných člancích.

5 Vynucovaná absolutnost přídavných jmen je pouze relativní

Podle Příruční mluvnice [1] se relační adjektiva, která vyjadřují vlastnost danou objektivně, nestupňují. Např. jde o adjektiva „dřevěný“, „prkenný“, „čokoládový“, apod. Podle dalších zdrojů se neskloňují ani přídavná jména označující barvu objektu (např. „modrý“) a přídavná jména typu „živý“, „mrtvý“, apod.

Ale je tato restrikce opravdu nutná? Je skutečně nemožné tato adjektiva stupňovat? Jazyk má sloužit zejména jeho uživatelům, má sloužit k vyjadřování toho, co jeho uživatelé vyjádřit chtějí.

Podle mého názoru, vyplývajícího z pozorování (a provádění) praktické komunikace, nelze říci, že tato přídavná jména lze užívat pouze v absolutním smyslu. Sice tato adjektiva lze užít v absolutním binárním smyslu pravda x nepravda (narozdíl od některých výše uvedených adjektiv, typu „rychlý“, „velký“, „studený“, apod. – pokud kontextem není jasně definováno, že za „studený“ považujeme motor např. pod 79°C), ale to neznamená, že by nesměla být užita ve významu relativním.

V konkrétních případech mohou být stejná adjektiva užita jako absolutní, a v jiných jako relativní. Bezhlavý zákaz relativního užívání vyjmenovaných skupin přídavných jmen, pouze na základě zjednodušené aplikace jakéhosi axiomu, neodůvodněně tvrdícího, že některá adjektiva nemohou být relativní, zbytečně ochuzuje jazyk, snižuje jeho pestrost a ubírá z jeho možností. Následují konkrétní příklady smysluplného relativního užití údajně pouze absolutních adjektiv, rozdělené do skupin.

5.1 Materiál

Kamenný most obvykle není pouze z kamene, protože používá nějaké pojivo (např. maltu a podobné materiály, dle pověsti příp. navíc i vejce a jiné přísady, apod.). Podle různého poměru různých přísad pak různé mosty mohou být kamennější a méně kamenné.

Stejně tak železobeton může obsahovat méně či více armování, a tak může být železnější či betonovější. Ocel, coby slitina železa a dalších látek, může být železitější nebo méně železitá.

Podobně dural může být hliníkovější nebo méně hliníkový. To, že se tyto výrazy nepoužívají, je patrně dáno jejich postavením do ilegality. Jejich nepoužívání tedy není dostatečně dobrý důvod pro to, aby byly zakazovány.

Mimochodem – pojem „železitější voda“ je skutečně příležitostně používán. A nejde o přenesený význam, jde skutečně o zvýšený podíl železa v roztoku.

Stejně tak by měl smysl i výraz „bavlněnější tričko“, pakliže porovnáváme dva výrobky s různým procentuálním složením bavlny a umělých materiálů v látce. Podobně výraz „hustší nudlová polévka“ může být nahrazen jednodušším výrazem „nudlovější polévka“, pakliže to pravidla nebudou zakazovat.

Na pomezí je výraz „rezavější auto“. Pokud se původní kov mění v rez, lze rez z fyzikálního pohledu považovat za materiál, ze kterého se aktuálně některé části automobilu skládají. A při porovnání stavu dvou automobilů je pojem „rezavější“ nebo „rezatější“ zcela na místě.

5.2 Barva

Za absolutní přídavná jména jsou prohlašována také adjektiva, která označují barvy. Nejsou povoleny výrazy typu „modřejší“ nebo „červenější“. Barev je ale nekonečné množství, jsou dány mícháním jejich složek. V subtraktivním (odečítacím) systému začíná tiskárna na bílém papíře, a správným namícháním barevných složek CMY (azurová, purpurová, žlutá) papíru z bílé dle potřeby ubírá až na případnou černou.

Naopak aditivní (přídávací) systém začíná na černé, a různě intenzivním rozsvícením červeného, zeleného a modrého světla dosahuje různých barev, v extrémním případě bílé. Barvy lze vyjádřit RGB kódem od 000000 do FFFFFFFF hexadecimálně, kde každé dvojčíslíkové číslo v šestnáctkové soustavě označuje míru použití každé barevné složky. Máme-li (např. na webové stránce) modrozelenou barvu 00AAAA, pak je tato barva jistě *modřejší*, než zelená barva 00AA00. Uživatel s dobrými očima a monitorem to pozná na pohled – a každý to pozná z kódu barvy – je-li poslední dvojčíslí vyšší, je barva modřejší. I u téměř černé barvy 000004 lze říci, že z fyzikálního hlediska je modřejší, než absolutně černá barva 000000. Pokud se autor webu rozhodne zvolit na pozadí stránky tmavě modrou, může zcela logicky

zkoušet různé modřejší či černější odstíny. Takto aditivně barvy fungují všude, kde se pro jejich vytvoření svítí (televizní obrazovka, počítačový monitor, dataprojektor, vojenská svítidla s barevnými filtry, ...).

Podobně ale můžeme porovnávat i subtraktivně tvořené barvy – míchá-li malíř na paletě zelenou barvu ze žluté a modré, lze o různých výsledcích různého míchání říci, že jedna zelená je modřejší a jedna žlutější.

Přechody mezi barvami jsou plynulé. Člověk posuzuje barvy podle kombinace tří složek RGB; pes podle dvou složek RG; někteří živočišové naopak podle více barevných složek, než kolik jich vidí člověk. Přechody mezi barvami jsou dány přírodou, popsány fyzikou, a není tedy věcný důvod pro jazykový zákaz popisování rozdílů mezi barvami.

5.3 Živý a plešatý

Podle většinového názoru je živost jedince binární proměnná typu boolean, tedy nabývá pouze hodnot pravda x nepravda. Protože člověk údajně může být buď zcela živý, nebo zcela mrtvý, nic mezi tím.

Ale poznat, zda je člověk mrtvý, nemusí být vždy snadné (pokud neutrpěl zranění viditelně neslučitelná se životem) – záchránce musí zraněného resuscitovat až do příjezdu lékaře nebo do svého vyčerpání, protože smrt může konstatovat pouze lékař. To by samo o sobě nemuselo znamenat, že člověk může být polomrtvý, protože jde spíše o to, že laik ne vždy pozná, zda je pacient živý, nebo mrtvý. Ale díky pokročilé lékařské vědě existují a běžně se vyskytují různé mezistavy. Pacient může být udržován „při životě“ připojením na přístrojích (odpojení by způsobilo smrt), může být v kómatu, v bezvědomí, ve vegetativním stavu. To jsou stavy, kdy je dost odvážené prohlásit, že je zcela živý, ale přitom není ani mrtvý. U různých onemocnění, ale i při úrazech, často určuje čas smrti lékař. Ne zjišťuje – určuje. Pokud po nehodě probíhá resuscitace, záchranáři se 15 minut snaží zraněného oživit, kardiovaskulární resuscitací mu uměle stimulují základní životní funkce, tělo tedy v podstatě „běží“ (funguje plicní ventilace a krevní oběh, byť oboje díky vnějším podnětům), tak tělo stále ještě „žije“. Ale pokud po 15 minutách záchranáři svoji snahu vzdají, lze ještě tvrdit, že posledních 15 minut dotyčný člověk opravdu žil? Tvzení, že žít lze buď zcela, nebo vůbec, považuji za velmi odvážené. A nejde jen o moderní vědu a moderní lékařské přístroje – už Alois Jirásek v románu F.L.Věk popsal probuzení „mrtvého“ mnicha. Dotyčný zřejmě do svého probuzení nebyl mrtvý – ale říci, že byl živý, by také bylo unáhlené, když zřejmě neměl patrné životní funkce.

Navíc v akčních počítačových hrách se uvádí hodnota zdraví plynule na stupnici od „mrtvý“ do „plně zdravý“. Zdraví je zde považováno za synonymum života, je to totéž, a hodnota se uvádí plynule, nikoliv dvěma diskretními stavy. Přitom ale nejde o přenesený význam ani metaforu, jde zde opravdu o život herní postavy. O metaforu jde pouze v případě, kdy je řeč o dětech, psech nebo počítačích, že např. po odpočinku nebo upgradu jsou „živější“.

Podobně nesmí být dle některých zdrojů užíváno slovo „plešatější“. Přitom z věcné podstaty je zjevné, že lze porovnávat jak míru své vlastní plešatosti s odstupem času, tak i plešatost dvou různých lidí ve stejnou dobu.

Prameny

Použitá literatura

[1] Kolektiv autorů. *Příruční mluvnice češtiny*. 2. opr. vyd. Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2008. s. 85, 176-179, 222-223 a 281.

- [2] Pastyřík S., Víška V. *Základní jazykovědné pojmy (výběrový slovník lingvistické terminologie)*. 1. vyd. Hradec Králové : Gaudeamus, 2005
- [3] Jazyková poradna ÚJČ AV ČR, v. v. i.. *Internetová jazyková příručka - Stupňování přídavných jmen a příslovčí* [online]. c2008 [cit. 2009-03-17]. Dostupný z WWW: <<http://prirucka.ujc.cas.cz/?id=410>>.
- [4] Google. *Optimálnější* [online]. [2009] [cit. 2009-03-17]. Dostupný z WWW: <http://www.google.cz/search?q=optim%C3%A1ln%C4%9Bj%C5%A1%C3%AD&btnG=Hledat&hl=cs&lr=&rlz=1G1GGLQ_CSCZ272&sa=2>.
- [5] Google. *Nejoptimálnější* [online]. [2009] [cit. 2009-03-17]. Dostupný z WWW: <http://www.google.cz/search?hl=cs&rlz=1G1GGLQ_CSCZ272&q=nejoptim%C3%A1ln%C4%9Bj%C5%A1%C3%AD&btnG=Hledat&lr=>>.
- [6] Google. *Optimální stupňování* [online]. [2009] [cit. 2009-03-17]. Dostupný z WWW: <http://www.google.cz/search?hl=cs&rlz=1G1GGLQ_CSCZ272&q=optim%C3%A1ln%C3%AD+stup%C5%88ov%C3%A1n%C3%AD&btnG=Hledat&lr=>>.

Odkazy na články s podobnou tematikou

Vesmír – František Daneš – (Nej)optimálnější: <http://www.vesmir.cz/clanky/clanek/id/4416>

Interval.cz – Dalibor Behún – Hříchy pro šileného korektora - Quo vadis, češtino?: <http://interval.cz/clanky/hrichy-pro-sileneho-korektora-quo-vadis-cestino/>

WRAPUCH.NET – Význam slov "nejoptimálnější" a "nejideálnější" – <http://www.wrapuch.net/index.php?text=68-vyznam-slov-nejoptimalnejsi-a-nejidealnejsi>

Ing. **Martin Adámek**
doktorand KIT FIM UHK
student KČJL PdF UHK
<http://lide.uhk.cz/fim/ucitel/fsadamm2>
<http://www.adamek.cz>
17.3.2009 Náchod